

Sygn. akt I ACa 1139/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Mirosław Ożóg (spr.)
Sędziowie:	SSA Dariusz Janiszewski SSO del. Barbara Rączka-Sekścińska
Protokolant:	Agnieszka Kisicka

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) W. Z. w W.

przeciwko E. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 17 sierpnia 2015 r. sygn. akt XV C 356/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO (del.) Barbara Rączka-Sekścińska SSA Mirosław Ożóg SSA Dariusz Janiszewski

Sygn. akt I ACa 1139/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 stycznia 2015 roku powód (...) W. Z. z siedzibą w W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagając się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej E. R. kwoty 111.285,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych i zwrotu kosztów opłaty manipulacyjnej w wysokości 17,40 zł.

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, po stwierdzeniu braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał na podstawie art. 505 [33] § 1 k.p.c. sprawę do Sądu Okręgowego w Gdańsku.

W dniu 24 marca 2015 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał pozwanej E. R., aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 111.285,98 zł oraz kwotę 1.392,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tymże terminie sprzeciw.

W dniu 11 kwietnia 2015 roku pozwana wniosła w terminie sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości oraz wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód złożył pismo procesowe z dnia 2 czerwca 2015 roku.

W piśmie procesowym z dnia 2 czerwca 2015r. powód cofnął pozew w zakresie kwoty 421,09 zł. bez zrzeczenia się roszczenia. Pozwana na powyższe nie wyraziła zgody.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 9 lipca 2008 roku pozwana E. R. zawarła z bankiem (...) S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.) umowę kredytu ratalnego „(...)” o nr (...), na podstawie której bank oddał do dyspozycji pozwanej środki pieniężne w kwocie 80.000,00 zł, natomiast pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty kredytu wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty na okres kredytowania wynoszący 72 miesiące zgodnie ze stanowiącym załącznik do w/w umowy kredytu gotówkowego harmonogramem spłat. Kredyt został uruchomiony w dniu 26 października 2009r. poprzez pozostawienie kwoty kredytu do dyspozycji pozwanego poprzez przelew na rachunek bankowy wskazany przez pozwanego.

W dniu 29 lipca 2010 roku Bank (...) S.A. w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny o nr (...) przeciwko pozwanej E. R. z tytułu ww. umowy kredytowej i wystąpił do Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z wnioskiem o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności.

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2010 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt XII 1 Co 6076/10 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...).

Na podstawie uzyskanego w powyższy sposób tytułu egzekucyjnego wierzyciel (...) S.A. w A. Oddział w Polsce (właściciel banku (...) S.A. w W.) wszczął przeciwko pozwanej E. R. postępowanie egzekucyjne prowadzone do chwili obecnej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku o sygn. akt KM (...).

W dniu 8 października 2014 roku następca prawny banku (...) S.A., (...) Bank (...) S.A., jako komandytariusz wniósł aportem do spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej wkład niepieniężny - wymagalne wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek. Wniesienie aportem wierzytelności odbyło się poprzez zmianę umowy spółki w formie aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza M. W., Rep. A nr (...).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. w dniu 24 października 2014 roku zawarła z powodem umowę o świadczenie w miejsce wykonania, na mocy której (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. zwolniła się z zobowiązania względem powoda poprzez spełnienie innego świadczenia, tj. przelew części wierzytelności przysługujących (...) Bank (...) S.A., które zostały wniesione aportem w dniu 8 października 2014 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zaferowanego przez stronę powodową, wnioski konstruuje w szczególności na podstawie dokumentów prywatnych złożonych do akt sprawy w postaci: kopii umowy kredytu z dnia 9.07.2008r., kopii wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, kopii wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego oraz kopii aktu notarialnego - umowy spółki komandytowej i kopii umowy świadczenia w miejsce wykonania. Ponadto Sąd pierwszej instancji oparł część

ustaleń faktycznych w sprawie na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach toczącej się sprawy egzekucyjnej prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk-Południe w Gdańsku A. P. pod sygnaturą KM (...). Przedstawiony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego Sąd Okręgowy ocenił na podstawie art. 245 k.p.c., mając na uwadze, iż obowiązujący art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 2004 roku o funduszach inwestycyjnych wprost pozbawia tego rodzaju dokument mocy prawnej należnej dokumentom urzędowym w postępowaniu cywilnym. Sąd pierwszej instancji dopuścił także dowód z przesłuchania stron, ograniczając go do przesłuchania pozwanej. Pozwana zasłaniała się niepamięcią odnośnie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności. Zaprzeczyła także aby otrzymała wypowiedzenie umowy kredytu.

Powód domagał się od pozwanej zapłaty kwoty stanowiącej należność główną oraz skapitalizowane odsetki na podstawie umowy kredytowej z dnia 9 lipca 2008 roku oraz umowy zmiany umowy spółki z dnia 8 października 2014 roku i umowy świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24 października 2014 roku, na podstawie których miał nabyć ww. wierzytelność od wierzyciela pierwotnego, którym był bank, który udzielił kredytu pozwanej.

Definicja umowy kredytowej została zawarta w art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo Bankowe (Dz.U. 2015, poz. 128). Wynika z niego, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Odpowiedzialność, jaką pozwana przyjęła na siebie na podstawie umowy kredytowej jest odpowiedzialnością kontraktową, która została uregulowana w art. 471 k.c. i charakteryzuje się tym, że dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przesłanki odpowiedzialności kontraktowej zostają spełnione, jeżeli ustalone zostanie istnienie trzech podstawowych elementów, wśród których wymienia się niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania przez dłużnika, szkodę oraz związek przyczynowy zachodzący pomiędzy zachowaniem dłużnika, a powstałą szkodą.

Natomiast, zgodnie z treścią art. 354 § 1 k.c., dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom.

Pozwana we wniesionym przez siebie sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionowała okoliczności faktyczne przedstawione przez powoda w zakresie dochodzonego roszczenia zarówno co do zasady, jak również co do wysokości oraz podniosła zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powoda oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

Rozpatrując zarzuty podniesione przez pozwaną Sąd pierwszej instancji w pierwszej kolejności odniósł się do zagadnienia samej cesji wierzytelności i legitymacji powoda. Celem wykazania przejścia uprawnień wierzyciela pierwotnego wynikających z umowy kredytowej z dnia 9 lipca 2008 roku na powoda, załączył powód do pozwu umowę zmiany spółki 8 października 2014 roku oraz umowę świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24 października 2014 roku, z których wynika, iż następcą prawny wierzyciela pierwotnego (...) S.A., (...) Bank (...) S.A., jako komandytariusz wniósł aportem do spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej wkład niepieniężny - wymagalne wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek, zaś wspólnicy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej podjęli uchwałę o wyrażeniu zgody na zmniejszenie udziału kapitału komandytariusza i spółka zwolniła się z zobowiązania względem powoda poprzez spełnienie innego świadczenia, tj. przelew bliżej nieokreślonej części ww. wierzytelności wniesionych aportem w dniu 8 października 2014 roku. Jednakże z treści obu przedłożonych umów - mając na uwadze okoliczności sprawy - w ocenie Sądu Okręgowego nie wynika, iż dochodzona pozwem wierzytelność pieniężna przeszła na rzecz powoda, jako że powód nie przedłożył załączników do ww. umów, które zawierałyby wyszczególnienie których wierzytelności ww. umowy dotyczą. Przedstawione bowiem przez powoda wydruki komputerowe nie stanowią, stosownie do treści art. 245 k.p.c., dostatecznego dowodu faktu przejścia uprawnień z umowy kredytu z dnia 9 lipca 2008 roku na rzecz powoda. Podobnie, załączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 8 stycznia 2015

roku stanowić może wyłącznie dokument prywatny, a zatem dokument ten nie korzysta w sprawie z domniemania zawartego w art. 244 k.p.c., w związku z czym nie jest tak, że dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężającego na stronie pozwanej jest ww. wyciąg z ksiąg, a także że wyciąg ten dowodzi istnienia wierzytelności oraz jej wysokości.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne, tak więc to na powódzie spoczywał obowiązek udowodnienia faktu skutecznego nabycia wierzytelności, jej istnienia oraz wysokości. W ocenie Sądu Okręgowego, powód ciężarowi temu nie sprostał, albowiem z dołączonych dokumentów nie wynika, aby wierzytelność stanowiąca podstawę roszczenia w tej sprawie została objęta zakresem umowy zmiany spółki 8 października 2014 roku i umowy świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24 października 2014 roku. Stanowisku temu przeczy w szczególności wynikająca z akt postępowania egzekucyjnego postawa pierwotnego wierzyciela.

Gdyby zatem przyjąć, że rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności wobec pozwanej E. R. na rzecz powoda, to w konsekwencji bank, który wystawił bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 19 lipca 2010 roku nie pozostawałby już wierzycielem i w takiej sytuacji nie miałby prawa kontynuować uprzednio wszczętego postępowania egzekucyjnego. Co więcej, powód, jako że nie przysługuje mu uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych, również nie miałby prawa tegoż postępowania egzekucyjnego kontynuować bez uzyskania odpowiedniego tytułu wykonawczego w postępowaniu rozpoznawczym.

Dodatkowo, jak ustalił Sąd Okręgowy na podstawie przesłanych przez Komornika Sądowego akt postępowania egzekucyjnego KM (...), prowadzonego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 29 lipca 2010 roku opatrzonego klauzulą wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 17 listopada 2010 roku w sprawie o sygn. akt XII 1Co 6076/10, dotychczasowy wierzyciel ((...) S.A.) podejmuje dalsze czynności w toku tegoż postępowania, tj. w dniu 22 kwietnia 2015 roku uzupełnił braki formalne i przedłożył pełnomocnictwo procesowe dla nowego pełnomocnika, co prowadzi do wniosku, iż podmiotem któremu przysługuje wierzytelność z tytułu umowy kredytowej z dnia 9 lipca 2008 roku jest w istocie nadal (...) S.A.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu pierwszej instancji nie można uznać, iż powód dowiódł, aby wierzytelność względem powódki została przelana na jego rzecz.

Odnośnie podniesionego zarzutu przedawnienia, na podstawie akt sprawy egzekucyjnej KM (...), Sąd Okręgowy stwierdził, iż ww. postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanej E. R. jako dłużnicze, nie zostało dotychczas umorzone i toczy się nadal. Niewątpliwie roszczenie z tytułu udzielonego kredytu podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia (art. 118)kc. Tak więc, skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia wobec złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji nie został zniweczony (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 roku, sygn. Akt III CZP 103/14), wobec czego zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną był bezzasadny.

Sąd pierwszej instancji zważył także, iż wobec sprzecznych oświadczeń powoda i braku innych dokumentów nie sposób stwierdzić kiedy umowa zawarta z pozwaną została wypowiedziana. W pozwie powód wskazuje, że umowa uległa rozwiązaniu w dniu 8 października 2014r., natomiast z wniosku o nadanie klauzuli i niepotwierdzonej kopii zaświadczenia wystawionego przez (...) SA wynika, że rozwiązanie umowy nastąpiło w dniu 11 marca 2010r.

Mając powyższe na uwadze, wobec faktu nie udowodnienia przejścia wierzytelności będącej podstawą powództwa na rzecz powoda, Sąd Okręgowy oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając wyrok w części oddalającej powództwo co do kwoty 110.864,89 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 stycznia 2015r. do dnia zapłaty.

Powód zarzucił:

1) naruszenie przepisu prawa materialnego z art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie wykazał faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zwłaszcza przysługiwania mu dochodzonego przez niego roszczenia, co stoi w sprzeczności z przedłożonym w sprawie materiałem dowodowym;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, wynikający z błędnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, a mianowicie:

a) przyjęcie, że okres kredytowania wynosił 72 miesiące, co wynika z harmonogramu, podczas gdy w skład materiału dowodowego żaden harmonogram nie został przedłożony, nie jest też wymieniony pośród dowodów, na podstawie których sąd dokonał takiego ustalenia, zaś z treści umowy wprost wynika, że pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu w 84 ratach, w okresie kredytowania od 25 lipca 2008r. do 25 czerwca 2015r., z pewnością zaś nie była to okoliczność bezsporna,

b) przyjęcie, że kredyt został uruchomiony w dniu 26 października 2009r. poprzez przelanie kredytu na rachunek wskazany przez pozwaną, podczas gdy żaden dowód na to nie wskazuje, z pewnością zaś nie była to okoliczność bezsporna,

c) przyjęcie, że na mocy umowy świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24 października 2014r. (...) sp. z o.o. sp. k. zwolniła się z zobowiązania względem powoda poprzez spełnienie innego świadczenia, tj. przelew części z tych wierzytelności, które zostały do niej uprzednio wniesione aportem przez (...) Bank (...) S.A., podczas gdy nie wynika to z tej umowy,

3) naruszenie przepisów prawa procesowego z art. 309 k.p.c. poprzez odmówienie mocy dowodowej przedłożonym przez stronę powodową środkom dowodowym w postaci wydruków z plików komputerowych, podczas gdy zgodnie z dyspozycją z art. 309 k.p.c. polska procedura cywilna przewiduje otwarty katalog środków dowodowych, przy pomocy których strona może dowodzić faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w związku z czym wydruki stanowią szczególne środki dowodowe, do których Sąd pierwszej instancji powinien stosować odpowiednio przepisy o dowodach z dokumentu, co pozwoliłoby Sądowi orzec zgodnie z żądaniem, bowiem przedłożone środki dowodowe potwierdzają, że wierzytelność dochodzona w niniejszym postępowaniu była pośród innych wierzytelności przedmiotem umów z 8 października 2014r. oraz 24 października 2014r., a zatem, że powód nabył również tę wierzytelność wobec czego dochodzone roszczenie mu przysługuje,

4) naruszenie przepisu prawa procesowego z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, w sposób dowolny, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, a nadto wyciągnięcie z zebranego materiału dowodowego wniosków nielogicznych, sprzecznych z tym materiałem, co przejawia się tym, że:

a) Sąd pierwszej instancji odmówił powodowi czynnej legitymacji procesowej uznając, że powód nie wykazał skutecznego nabycia dochodzonej przez siebie wierzytelności, podczas gdy powód przedłożył umowę zmiany spółki komandytowej z dnia 8 października 2014r. oraz umowę świadczenia w miejscu wykonania z dnia 24 października 2014r., których przedmiotem było przeniesienie własności pakietu wierzytelności, a także konkretyzujące postanowienia tych umów (wskazujące precyzyjnie nabywane prawa) wydruki z plików elektronicznych (zestawień wierzytelności), nadto przy zupełnym pominięciu przez Sąd Okręgowy okoliczności, że gdyby powód nie nabył wierzytelności przysługującej od pozwanej, to nie wszedłby w posiadanie jej danych osobowych oraz przedstawionej w procesie dokumentacji, podczas gdy są one przecież objęte szczególną ochroną prawną – tajemnicą bankową,

b) Sąd Okręgowy błędnie ocenił, że powodowi nie przysługuje czynna legitymacja procesowa, bowiem przeczy temu postawa wierzyciela pierwotnego, który podejmuje czynności w postępowaniu egzekucyjnym, co świadczyć ma o tym, że nadal jest uprawnionym wierzycielem pozwanej, podczas gdy tylko i wyłącznie Bank był dysponentem zainicjowanego przez siebie postępowania egzekucyjnego, powód nie mógł zaś w nie ingerować, nadto powód nie

ma wpływu na działania Banku – syngularnego poprzednika prawnego, podejmowanych przez niego już po zbyciu wierzytelności i nie może za nie odpowiadać, nadto Komornik nie ma kompetencji do weryfikacji, czy wierzytelność nie została zbyta i nadal przysługuje podmiotowi podającym się za wierzyciela.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 110.864,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu (8 stycznia 2015r.) do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z uiszczoną opłatą skarbową od pełnomocnictwa, zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania apelacyjnego. Apelujący w oparciu o art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów:

- 1) oświadczenia złożonego przez (...) Bank (...) S.A. oraz (...) sp. z o.o. sp. k. w dniu 7 sierpnia 2015r. wraz z ograniczonym załącznikiem,
- 2) aneksu nr (...) do umowy świadczenia w miejsce wykonania z 24 października 2014r., zawartego w dniu 12 sierpnia 2015r. pomiędzy (...) sp. z o.o. sp. k. oraz powodem wraz z ograniczonym załącznikiem.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości i pominięcie nowych dowodów zgłoszonych w treści apelacji.

Na rozprawie w dniu 24 maja 2016r. pełnomocnik pozwanej wniósł o zasądzenie od powoda kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna jakkolwiek niektóre jej zarzuty zasługują na uwzględnienie. Trafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustalenia, że okres kredytowania wynosił 72 miesiące, podczas, gdy z treści umowy zawartej między pozwaną a bankiem (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wynika, że pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu w 84 ratach w okresie kredytowania od 25 lipca 2008 roku do dnia 25 czerwca 2015 roku. Zgodzić się także należy z skarżącym, że nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym ustalenia Sądu I instancji dotyczące uruchomienia kredytu w dniu 26 października 2009 roku oraz spełnienie innego świadczenia przez spółkę zo.o. sp. k. B. w celu zwolnienia się z zobowiązania na rzecz powoda w postaci przelewu części z tych wierzytelności, które zostały do niej wniesione uprzednio aportem przez (...) Bank (...) S.A. Uchybienia te nie miały jednak wpływu na treść rozstrzygnięcia a skarżący także nie wskazuje w apelacji argumentów, które wskazywałyby na jakikolwiek związek między tymi uchybieniami procesowymi a treścią wydanego wyroku.

Chybiony jest natomiast zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy oceniając treść umów przedłożonych przez powoda, to jest umowy z dnia 24 października 2014 roku dotyczącej świadczenia w miejsce wykonania oraz umowy z dnia 8 października 2014 roku zmieniającej umowę spółki komandytowej trafnie ocenił, że treść wymienionych umów nie wskazuje, by przedmiotem świadczenia spełnionego w miejsce wykonania przez (...) spółkę z o.o. spółkę komandytową z siedzibą w W. na rzecz powoda a wcześniej składnikiem aportu wniesionego do tej spółki przez komandytariusza (...) Bank (...) S.A. była wierzytelność wynikająca z umowy kredytowej zawartej między pozwaną a poprzednikiem prawnym (...) Banku (...) S.A. Wprawdzie obie wymienione umowy wskazują na wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z umów kredytowych a przysługujące (...) Bank (...) S.A. lecz odsyłają w tym zakresie do załączników, których – jak zauważył Sąd Okręgowy - powód nie załączył do pozwu. Załączone do pozwu wydruki komputerowe (k- 20 i 21) nie wskazują na jakikolwiek związek z zawartymi umowami na które powód powoływał się w toku postępowania i dlatego Sąd I instancji słusznie ocenił, że wydruki te nie stanowią dostatecznego dowodu faktu przejścia wierzytelności z umowy kredytowej z dnia 9 lipca 2008 roku na powoda. Sąd Okręgowy nie

przesądził o braku możliwości korzystania z wydruków komputerowych jako dowodów w postępowaniu cywilnym. Stwierdził jedynie, że nie stanowią one dostatecznego dowodu przeniesienia wierzytelności z umowy kredytowej na powoda w niniejszej sprawie.

Natomiast załączone do apelacji dokumenty, które powstały w dniach 7 sierpnia 2015 roku i 12 sierpnia 2015 roku, czyli już po zamknięciu rozprawy a przed wydaniem wyroku wskazują - w ocenie Sądu Apelacyjnego -, że wierzytelność przysługująca początkowo (...) S.A. wobec pozwanej została najpierw wniesiona tytułem aportu przez następcę prawnego pierwotnego wierzyciela R. Bank do spółki z o.o. spółki komandytowej (...) a następnie Spółka ta w celu zwolnienia się z zobowiązania pieniężnego wobec powoda przeniosła na niego wymagalne wierzytelności wśród których znalazła się wierzytelność wynikająca z umowy kredytowej opisanej w pozwie. W odróżnieniu od wydruków komputerowych załączonych do pozwu wydruki stanowiące załączniki do oświadczenia z dnia 7 sierpnia 2015 roku i aneksu nr (...) do umowy świadczenia w miejsce wykonania zawierają adnotacje wskazujące na ich związek z dokumentami do których wydruki te są załącznikami. Wskazano tam również inne wierzytelności zanonimizowane z uwagi na tajemnicę bankową a wierzytelność powoda wobec pozwanej opisana została nie tylko przez wskazanie jej danych osobowych, lecz także przez numer bankowego tytułu egzekucyjnego i sygnaturę akt egzekucji, która toczyła się z wniosku pierwotnego wierzyciela przeciwko pozwanej. Skoro dokumenty załączone do apelacji powstały po zamknięciu rozprawy i z tej przyczyny powód nie mógł z nich skorzystać w postępowaniu przed Sądem I instancji nie było podstaw do pominięcia tych dowodów przez Sąd II instancji na podstawie przepisu art. 381 k.p.c. Uwzględniając treść dokumentów załączonych do apelacji Sąd Apelacyjny zważył, że powód wykazał swoją czynną legitymację procesową i w tym zakresie wywiązał się z ciężaru dowodu (art. 6 k.c.).

Pozwana kwestionowała jednak roszczenie powoda nie tylko co do zasady, lecz także co do wysokości. Dlatego też Sąd Apelacyjny na podstawie przepisu art. 232 k.p.c. uzupełnił postępowanie dowodowe zobowiązując powoda do nadesłania w terminie 21 dni pisma procesowego w którym wyjaśniony zostanie sposób wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem pod rygorem skutków wynikających z przepisu art. 233 § 2 k.p.c. a także do wskazania w terminie 7 dni osoby, która mogłaby zostać przesłuchana w charakterze strony za powoda na okoliczności dotyczące nabycia wierzytelności dochodzonej pozwem i sposobu wyliczenia jej wysokości. Pełnomocnik powoda otrzymał pismo z zobowiązaniem do wykonania tych czynności w dniu 1 lipca 2016 roku (k- 235) i mimo upływu wyznaczonego terminu nie złożył pisma z wyjaśnieniem sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej od pozwanej ani nie wskazał osoby, którą można byłoby przesłuchać w charakterze strony co do sposobu wyliczenia tej kwoty.

W dniu 11 października 2016 roku wpłynęło natomiast pismo procesowe powoda sporządzone przez innego zgłaszającego się pełnomocnika, które zostało zwrócone pełnomocnikowi powoda na podstawie przepisu art. 132 § 1 k.p.c. wobec nie załączenia dowodu jego wysłania listem poleconym pełnomocnikowi pozwanej. Na marginesie jedynie należy zauważyć, że pismo to ani załącznik do tego pisma nie zawierały wyjaśnienia w jaki sposób powód obliczył kwotę dochodzoną w pozwie a pomniejszoną o kwotę 421,09 zł którą wierzyciel pierwotny przekazał mu już po przeniesieniu wierzytelności (kserokopia pisma zwróconego wraz z załącznikami k- 249- 263). Skoro powód nie wyjaśnił w toku postępowania sposobu wyliczenia należności dochodzonej od pozwanej ani nie wskazał osoby, która mogłaby zostać przesłuchana w charakterze strony co do tej okoliczności należało uznać, że w tym zakresie nie wywiązał się z ciężaru dowodu (art. 6 k.c. w związku z przepisem art. 233 § 2 k.p.c.).

Trafnie też zarzuca powód, że sam fakt prowadzenia egzekucji przez pierwotnego wierzyciela nie stanowi o braku przeniesienia wierzytelności na powoda, podobnie jak sam fakt dysponowania przez powoda danymi osobowymi pozwanej nie świadczy o skutecznym przeniesieniu na powoda wierzytelności z umowy kredytowej zawartej przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda. Zauważyć jednak należy, że pierwotny wierzyciel pismem z dnia 25 września 2015 roku wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego w związku z przeniesieniem wierzytelności na inny podmiot i postanowienie tej treści zostało wydane przez komornika w dniu 10 grudnia 2015 roku (k- 50 i 59 załączonych akt KM (...)). Okoliczności te nie miały jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy wobec stwierdzenia, że powód nie wywiązał się z ciężaru dowodu na okoliczność sposobu wyliczenia wierzytelności dochodzonej od pozwanej.

Mając na uwadze przytoczone argumenty Sąd Apelacyjny na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. oddalił apelację a o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie przepisów art. 98 § 1 k.p.c. w związku z przepisami § 6 pkt 6 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSA Dariusz Janiszewski SSA Mirosław Ożóg SSO del. Barbara Rączka-Sekścińska